

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2017 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Rzeszowie
w składzie następującym:

Przewodniczący	SNSA Małgorzata Wolska
Sędziowie	WSA Magdalena Józefczyk /spr./ WSA Maciej Kobak
Protokolant	sekretarz sądowy Filip Róg

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 kwietnia 2017 r.
sprawy ze skargi Wojewody Podkarpackiego
na uchwałę Rady Miejskiej w Ustrzykach Dolnych
z dnia 12 sierpnia 2016 r. nr XXIII/291/16
w przedmiocie ustanowienia Regulaminu Meczu Piłki Nożnej niebędącego
impresją masową

- I. **stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały;**
- II. **zasądza od Rady Miejskiej w Ustrzykach Dolnych na rzecz strony skarżącej Wojewody Podkarpackiego kwotę 480 zł /słownie: czterysta osiemdziesiąt złotych/ tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.**

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność
Barbara Ochab
Starszy Sekretarz Sądowy
Wyrok / Postanowienie
z dnia 10.05.2017 r. sygn. akt. II SA/Rz 1531/16
jest prawomocny(e) od dnia 05.07.2017
podpis sędziego

UZASADNIENIE

Przedmiotem skargi Wojewody Podkarpackiego (dalej określanego jako „Wojewoda”) jest uchwała Rady Miejskiej w Ustrzykach Dolnych z dnia 12 sierpnia 2016 r. nr XXIII/291/16 w sprawie ustanowienia regulaminu meczu piłki nożnej niebędącego imprezą masową, stanowiącego załącznik tej uchwały, mającego obowiązywać na terenie Gminy Ustrzyki Dolne.

Powołaną uchwałę podjęto na podstawie art. 40 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 446) zwanej dalej w skrócie „u.s.g.”, i jak wynika z jej treści - na wniosek Prezesa Podkarpackiego Związku Piłki Nożnej, Komendanta Wojewódzkiego Policji w Rzeszowie i Wojewody Podkarpackiego. Opublikowano ją w Dzienniku Urzędowym Województwa Podkarpackiego w dniu 10 października 2016 r. pod poz. 3226.

Wnosząc skargę Wojewoda podał, że czynności tej dokonuje w trybie art. 93 ust. 1 u.s.g. Zaskarżona uchwała narusza bowiem art. 18 ust. 1 i art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g. i zachodzi konieczność stwierdzenia jej nieważności przez Sąd. W podstawie prawnej uchwały powołano tylko art. 40 u.s.g., bez określenia konkretnej jednostki normatywnej. Niemniej, podstawy prawnej dla wydanej uchwały nie mógłby stanowić nawet art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g., ponieważ dotyczy on określania zasad i trybu korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej. Przedmiot regulacji nie mieści się zaś w tej materii. Mecz piłkarski jest grą, dyscypliną sportową. Natomiast tylko niektóre regulacje zawarte w uchwale dotyczą korzystania z obiektów gminnych - stadionów. Tytuł uchwały, jak i unormowania zawarte w art. 2 uchwały, jednoznacznie wskazują jednak, że przedmiotem regulacji objęto imprezę sportową. Uchwała narusza więc również art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, ponieważ Gmina nie posiadała upoważnienia ustawowego do regulowania takiej materii.

W odpowiedzi na skargę Burmistrz Gminy Ustrzyki Dolne wniósł o jej oddalenie podkreślając, że uchwałę podjęto na wniosek Prezesa Podkarpackiego Związku Piłki Nożnej, Komendanta Wojewódzkiego Policji w Rzeszowie i Wojewody Podkarpackiego, wyrażony w piśmie z dnia 22 lipca 2016 r. nr ZK-II.68.8.9.2916, którego załącznikiem była proponowana treść regulaminu. Podczas sesji tak Burmistrz jak i radni miejscy mieli wątpliwości co do możliwości uchwalenia regulaminu, ale ostatecznie po wprowadzeniu pewnych zmian do meczów piłkarskich na poziomie niższych klas rozgrywkowych została ona przyjęta. Treść regulaminu została zaproponowana przez Wojewodę, który obecnie ją kwestionuje.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje;

Zgodnie z art. 3 § 2 pkt 5 i pkt 6 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r. poz. 718 z późn. zm.; zwanej dalej: "P.p.s.a.") w zw. z art. 1 § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r. poz. 1066 z późn. zm.), sądy administracyjne sprawują kontrolę działalności administracji publicznej przez badanie zgodności z prawem uchwał m.in. organów jednostek samorządu terytorialnego, stanowiących przepisy prawa miejscowego (art. 3 § 2 pkt 5 P.p.s.a.) oraz aktów organów jednostek samorządu terytorialnego i ich związków, inne niż określone w pkt 5, podejmowane w sprawach z zakresu administracji publicznej (art. 3 § 2 pkt 6 P.p.s.a.).

Stosownie do art. 147 § 1 P.p.s.a., sąd, uwzględniając skargę na uchwałę, o jakiej mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6, stwierdza nieważność tej uchwały w całości lub w części albo stwierdza, że została wydana z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie jej nieważności. Odnośnie aktów organów gmin przepis ten pozostaje w związku z art. 91 ust. 1 u.s.g., zgodnie z którym nieważna jest uchwała organu gminy sprzeczna z prawem. W myśl jednak art. 91 ust. 4 powołanej ustawy, w przypadku nieistotnego naruszenia prawa organ nadzoru nie stwierdza nieważności uchwały, a ogranicza się do wskazania, że uchwałę wydano z naruszeniem prawa. Należy zatem przyjąć, że każde "istotne naruszenie prawa" uchwałą organu gminy powoduje jej nieważność (por. T. Woś (w:) T. Woś., H. Knysiak-Molczyk, M. Romańska: "Postępowanie sądowoadministracyjne", LexisNexis 2004, s. 310).

O nieważności uchwały w całości lub w części orzeka organ nadzoru – Wojewoda, w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia uchwały, w trybie określonym w art. 90 u.s.g. Stosownie do art. 93 ust. 1 u.s.g., wydanie przez organ nadzoru rozstrzygnięcia nadzorczego stwierdzającego nieważność uchwały organu gminy nie jest dopuszczalne po upływie ustawowego terminu 30 dni od dnia przedłożenia mu uchwały. Upływ terminu nie wyłącza jednak możliwości kontroli legalności takiego aktu, ponieważ organ nadzoru może zaskarżyć uchwałę do sądu administracyjnego. Wnosząc skargę do sądu administracyjnego organ nadzoru nie jest przy tym ograniczony terminami zaskarżenia, o których mowa w art. 53 § 1-3 P.p.s.a.

W kontrolowanej sprawie zaskarżona uchwała nie została objęta

w wymaganym terminie kontrolą organu nadzoru. Skoro jednak skarga została wniesiona do Sądu przez uprawniony organ po upływie terminu określonego w art. 90 u.s.g., jest ona prawnie skuteczna i podlega rozpoznaniu, a uchwała kontroli sądowoadministracyjnej pod względem zgodności z prawem.

Skarga zasługiwała na uwzględnienie. Zaskarżoną uchwałę, ze względu na stwierdzone przez Sąd istotne naruszenie przez nią prawa, należało wyeliminować z obrotu prawnego.

Uwzględnienie skargi na uchwałę organu gminy może nastąpić wyłącznie w przypadku stwierdzenia istotnego naruszenia prawa. Do tego rodzaju wad zalicza się naruszenie przepisów wyznaczających kompetencję organów do ich podejmowania, naruszenie podstawy prawnej podjętego aktu, naruszenie przepisów prawa materialnego i ustrojowego poprzez ich nieprawidłową interpretację, naruszenie przepisów normujących procedurę podejmowania aktów (por. wyrok NSA z dnia 18 września 1990 r. sygn. SA/Wr 849/96, ONSA 1990/4/2).

W skardze Wojewoda Podkarpacki wywiódł, że zaskarżona uchwała nie znajduje oparcia w przepisach prawa i tym samym została podjęta bez umocowania prawnego (podstawy prawnej).

Podstawą prawną uchwały Rady Miejskiej w Ustrzykach Dolnych z dnia 12 sierpnia 2016 r. Nr XXIII/291/16 w sprawie ustanowienia Regulaminu Meczu Piłki Nożnej niebędącego imprezą masową jest art. 40 u.s.g.

Przepis art. 40 dotyczy stanowienia aktów prawa miejscowego na podstawie upoważnień ustawowych (ust. 1), na podstawie ustawy o samorządzie gminnym w tym do: 1) wewnętrznego ustroju gminy oraz jednostek pomocniczych; 2) organizacji urzędów i instytucji gminnych; 3) zasad zarządu mieniem gminy; 4) zasad i trybu korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej (ust. 2), w zakresie nieuregulowanym w odrębnych ustawach lub innych przepisach powszechnie obowiązujących rada gminy może wydawać przepisy porządkowe, jeżeli jest to niezbędne dla ochrony życia lub zdrowia obywateli oraz dla zapewnienia porządku, spokoju i bezpieczeństwa publicznego, czyli do stanowienia przepisów porządkowych ust. 3.

Przepis ten zawiera kilka jednostek redakcyjnych, jednakże w kontrolowanej uchwale nie określono jednoznacznie podstawy prawnej, która uprawniała do jej podjęcia, na co zresztą zwrócił uwagę Wojewoda. Brak precyzyjnie wskazanego przepisu prawa w podstawie prawnej uchwały, gdyby przepis ten istotnie stanowił delegację do wydania uchwały, nie można by kwalifikować jako istotnego

naruszenia prawa skutkującego stwierdzeniem nieważności uchwały, lecz jako uchybienie nieistotne.

W uzasadnieniu skargi Wojewoda dokonał oceny prawnej możliwej do przyjęcia, jako podstawy prawnej uchwały, art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g. Przepis ten stanowi dla rady gminy delegację do wydawania aktów prawa miejscowego w zakresie zasad i trybu korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej. Organ nadzoru podał, że żadna ustawa nie definiuje wprost tych pojęć, a pomocny przy określaniu jego zakresu przedmiotowego jest art. 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1996 r. o gospodarce komunalnej (Dz. U. z 2016 r., poz. 573). Zgodnie z nim, gospodarka komunalna obejmuje w szczególności zadania o charakterze użyteczności publicznej, których celem jest bieżące i nieprzerwane zaspokajanie zbiorowych potrzeb ludności w drodze świadczenia usług powszechnie dostępnych. Za takie uznaje się np. boiska i hale sportowe inne obiekty sportowe, drogi, tereny rekreacyjne, parki i obszary zieleni miejskiej itd. Powołano się też na tezę wyroku WSA w Gorzowie Wielkopolskim, w której Sąd przyjął, że pojęcie gminnego obiektu nie można utożsamiać wyłącznie z obiektem budowlanym, gdyż stanowiłoby to nieuprawnione zawężenie zakresu regulacji objętej uchwałą rady gminy i stałoby w sprzeczności z celami u.s.g. (wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim z 27.01.2010 r. dostępny na stronie internetowej „<http://orzeczenia.nsa.gov.pl>”). Podobną problematyką zajmował się również Wojewódzki Sąd Administracyjny w Rzeszowie w wyroku z dnia 7 lipca 2007 r. sygn. akt II SA/Rz 473/07 (także dostępny na „<http://orzeczenia.nsa.gov.pl>”).

Ustawa o samorządzie gminnym jak i inne ustawy ustrojowe nie określają pojęcia aktu prawa miejscowego. Pomimo przyjmowania różnych kryteriów klasyfikowania aktów prawa miejscowego poza sporem jest, że akty wydane na podstawie art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g. są aktami prawa miejscowego.

W świetle powyższych uwag nie budzi wątpliwości, że Rada Miejska w Ustrzykach Dolnych była władna do podjęcia uchwały w zakresie ustalenia regulaminu korzystania z obiektu, na którym są rozgrywane mecze piłki nożnej, bądź organizowane inne imprezy, z tym zastrzeżeniem, że musi to być obiekt gminny i służący użyteczności publicznej. Zatem obiekt taki powinien zostać w uchwale zindywidualizowany, bądź uchwała powinna zawierać wykaz, których obiektów na terenie gminy dotyczy.

Zaskarżona uchwała w § 1 ustanawia regulamin meczu piłki nożnej niebędącego imprezą masową stanowiący załącznik nr 1 do uchwały, a w § 2 określa,

że regulamin ten obowiązuje na terenie gminy Ustrzyki Dolne. Bez wątplenia zatem, zawarte w niej unormowania nie odnoszą się do obiektów, o których mowa w art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g.

Kontrolowana uchwała określa zachowania uczestników meczu piłki nożnej i innych imprez odbywających się na stadionie, co wynika z art. 1 i art. 4 pkt 7 załącznika tej uchwały. Z powołanego art. 1 załącznika uchwały wynika, że regulamin meczu piłki nożnej niebędący imprezą masową wraz z przepisami powszechnie obowiązującymi, przepisami piłkarskiego prawa związkowego oraz regulaminem stadionu, obowiązuje uczestników imprezy. Już sama treść art. 1 załącznika do kontrolowanej uchwały powoduje wątpliwości co do legalności tej uchwały wobec wprowadzenia do gminnego porządku prawnego przepisów powszechnie obowiązujących, piłkarskiego prawa związkowego, które nie zostały zdefiniowane nawet w art. 2 załącznika zawierającego „słowniczek” regulaminu.

Zgodnie z art. 94 Konstytucji RP organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy administracji rządowej, na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego, obowiązujące na obszarze działania tych organów. Zasady i tryb wydawania tych aktów określa ustawa. Akty prawa miejscowego są zatem prawem dla wszystkich, którzy znajdują się w przewidzianej przez nie sytuacji.

Zasadnie zatem Wojewoda w skardze odniósł się do art. 7 Konstytucji RP i podał, że organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. Zarówno w orzecznictwie, jak i w doktrynie wskazuje się, że organ władzy publicznej nie może podejmować żadnej działalności bez podstawy prawnej. Konstytucyjną zasadą praworządności są związane także organy samorządu terytorialnego, a zatem rada gminy władna jest podjąć uchwałę tylko na podstawie i w granicach prawa. Artykuł 18 ust. 1 u.s.g. stanowiący, że do właściwości rady gminy należą wszystkie sprawy pozostające w zakresie działania gminy, o ile ustawy nie stanowią inaczej, wprowadza zasadę domniemania kompetencji rady gminy wśród organów gminnych. Przepis ten nie stanowi jednak co do zasady samoistnej podstawy prawnej do podejmowania uchwał. Konieczne jest jeszcze ustalenie podstawy materialnoprawnej w innym akcie normatywnym.

Według art. 6 ust. 1 u.s.g. do zakresu działania gminy należą wszystkie sprawy publiczne o znaczeniu lokalnym, niezastrzeżone ustawami na rzecz innych podmiotów. Artykuł 7 ust. 1 u.s.g. stanowi, że zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty należy do zadań własnych gminy, wliczając przykładowo zadania własne

gminy. Realizacja zadań następuje, gdy przepisy prawa przyznają organom gminy kompetencje i tylko, gdy przepis prawa przyznaje kompetencję organom gminy, organ gminy może władczo określać prawa i obowiązki jednostek. Skoro brak jest przepisu prawa materialnego, który stanowiłby podstawę do podjęcia przez radę gminy uchwały w sprawie ustanowienia regulaminu meczu piłki nożnej niebędącego imprezą masową, tym samym należy uznać, że uchwała ta narusza w sposób istotny przepisy prawa.

Skład orzekający w niniejszej sprawie podziela troskę Rady Miejskiej w Ustrzykach Dolnych o zapewnienie bezpieczeństwa na imprezach gminnych, które z racji liczby ich uczestników nie podlegają pod regulację ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U. z 2013 r. poz. 611 ze zm.) zwana dalej w skrócie „b.i.m.”. Jednak wprowadzenie takich regulacji na podstawie art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g. może nastąpić w zakresie wynikającym z tego przepisu, a nie polegać na powielaniu regulacji zawartych w ustawach powszechnie obowiązujących.

Zgodnie z art. 18 ust. 2 pkt 15 u.s.g. do kompetencji rady gminy należy stanowienie uchwał w innych sprawach zastrzeżonych ustawami do kompetencji tego organu. Źródło inicjatywy uchwałodawczej może być zawarte w innych ustawach. Nie budzi też wątpliwości, że granice do podejmowania uchwał, w tym przypadku dla rady gminy, wyznacza treść delegacji ustawowej. Nie istnieje tak na gruncie ustawy o samorządzie gminnym jak i w innych ustawach dla rady gminy przepis, który stanowiłby podstawę do podjęcia uchwały w sprawie regulaminu meczu piłki nożnej niebędącego imprezą masową.

Z tego względu za sprzeczne z prawem Sąd uznał regulacje zawarte w art. 4 i art. 5 załącznika do uchwały. Z art. 4 tego załącznika wynika, że organizator imprezy odmawia wstępu/uczestniczenia w imprezie osobie, która nie okazuje dokumentu tożsamości / innego dokumentu ze zdjęciem w celu ustalenia tożsamości (ust. 1); nie poddaje się czynności przeglądania zawartości odzieży lub bagażu (ust. 3). Zgodnie z ustawą o Policji z dnia 6 września 1990 r. (Dz. U. z 2016 r. poz. 1782 ze zm.) Policja, jako umundurowana i uzbrojona formacja ma służyć społeczeństwu i jest przeznaczona do ochrony bezpieczeństwa ludzi oraz do utrzymania bezpieczeństwa i porządku publicznego. Jej podstawowe zadanie wyznacza art. 1 ust. 2 ustawy o Policji. Istotne też jest, że w granicach swych zadań Policja w celu rozpoznawania, zapobiegania i wykrywania przestępstw i wykroczeń wykonuje czynności operacyjno - rozpoznawcze, dochodzeniowo - śledcze i administracyjno -porządkowe. Natomiast art. 15 ustawy o Policji określa uprawnienia policjantów, które obejmują między innymi

legitymowanie osób w celu ustalenia ich tożsamości, a także przeszukiwania osób (ust. 1 pkt 1 i 4 art. 15). Sposób realizacji tych uprawnień określa rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 29 września 2015 r. w sprawie postępowania przy wykonywaniu niektórych uprawnień policjantów (Dz. U. z 2015 r., poz. 1565). Policja podejmuje również czynności na polecenie sądu, prokuratora, organów administracji państwowej i samorządu terytorialnego w zakresie, w jakim obowiązek ten został określony w odrębnych ustawach (art. 14 ust. 2 ustawy o Policji). Ani ustawa o samorządzie gminnym, ani ustawa o Policji nie zawierają delegacji dla rady gminy, które pozwalałyby w regulaminie imprezy na przeniesienie uprawnień, o których mowa w art. 4 ust. 1 i 3 załącznika do uchwały na organizatora imprezy. Konsekwencją powyższego jest również ocena, jako sprzecznych z prawem regulacji zawartych w art. 5 - określających przyczyny usunięcia ze stadionu uczestnika imprezy.

Nie sposób nie odnieść się w tym miejscu do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 maja 2014 r., sygn. akt K 17/13, w którym stwierdzono, że art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U. z 2013 r. poz. 611 ze zm.) w części zawierającej słowa: "regulamin obiektu (terenu lub regulamin imprezy masowej" jest niezgodny z art. 42 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (pkt I wyroku.). Przepis wymieniony w części I wyroku, w tym w części tam wskazanej, traci moc obowiązującą z upływem 12 miesięcy od dnia ogłoszenia. W uzasadnieniu wyroku Trybunał podał, że postużenie się przez ustawodawcę odesłaniem do sprecyzowania w innym przepisie znamion czynu zabronionego nie oznacza jeszcze naruszenia zasady *nullum crimen sine lege certa* wyrażonej w art. 42 ust. 1 Konstytucji. Zasada określoności przepisu prawa represyjnego nie wyklucza możliwości zawarcia znamion czynu zabronionego w innej ustawie lub w akcie podustawowym. Trybunał podkreślał jednak, że posługiwanie się aktami podustawowymi, jako narzędziami regulacji prawnokarnych powinno mieć charakter wyjątkowy i następować wyłącznie wówczas, gdy z punktu widzenia racjonalnego ustawodawcy nie jest możliwe stosowanie unormowania pełnego w ramach przepisów prawa karnego (wyrok z 26 listopada 2003 r., sygn. SK 22/02). Zasada wyłączności ustawy w sferze prawa represyjnego pozwala jedynie w szczególnie uzasadnionych sytuacjach na doprecyzowanie znamion czynu zabronionego w akcie normatywnym niższego rzędu. Ponadto adresat normy prawnej musi mieć możliwość zorientowania się, co do zasadniczej treści ustanowionego zakazu na podstawie samej ustawy. Z analizy postanowień poszczególnych regulaminów wynika, że część regulacji w zakresie przedmiotów objętych zakazem

wnoszenia, posiadania i używania na imprezie masowej pokrywa się z treścią odpowiednich ustaw. W tym zakresie zatem polecenia porządkowe wydawane przez członków służb porządkowych i informacyjnych będą de facto poleceniami wydawanymi na podstawie ustawy. Inaczej będzie natomiast w wypadku poleceń wydawanych na podstawie regulaminów, w których jako niebezpieczne zostały wskazane przedmioty inne niż wynikające z odpowiednich ustaw. Podstawą poleceń porządkowych wydawanych w takim wypadku będą postanowienia, które nie mają charakteru przepisów powszechnie obowiązujących.

Przeprowadzona przez Sąd analiza treści art. 6, art. 7 i art. 8 załącznika do zaskarżonej uchwały prowadzi do wniosku, że zakazy i nakazy w nim zawarte mieszczą się zasadniczo w ustawie z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń (Dz. U. z 2015 r. poz. 1094 ze zm.) zwana dalej w skrócie „k.w.”. Do takich czynów zaliczyć bowiem można nieopuszczenie zbiegowiska publicznego (art. 50 k.w.); posiadanie w miejscu publicznym noża, maczety lub innego podobnie niebezpiecznego przedmiotu w okolicznościach wskazujących na zamiar użycia go w celu popełnienia przestępstwa (art. 50a § 1 k.w.); zakłócenie spokoju, porządku publicznego, spoczynku nocnego lub wywołanie zgorszenia w miejscu publicznym (art. 51 k.w.); publiczne nawoływanie do popełnienia przestępstwa lub nieposłuszeństwa (art. 52a k.w.); niszczenie mienia (art. 124 k.w.); uszkodzanie urządzeń przeznaczonych do użytku publicznego (art. 143 k.w.).

Wykazanie braku podstawy prawnej do podjęcia zaskarżonej uchwały należy traktować jak brak właściwości do wprowadzenia regulacji określonej w art. 1 załącznika zakwestionowanej uchwały w sprawie Regulaminu Meczu Piłki Nożnej niebędącego imprezą masową. Wojewoda słusznie wskazał, że ani art. 18 ust. 1, ani art. 40 ust. 2 p.t 4 u.s.g., nie stanowią podstawy do wydania aktu normatywnego o powyższej treści.

Z powyższych przyczyn Sąd na podstawie art. 147 § 1 P.p.s.a. stwierdził nieważność zaskarżonej uchwały w całości. Zaskarżona uchwała w tym zakresie została wydana z istotnym naruszeniem prawa w rozumieniu art. 91 ust. 1 u.s.g. w związku z art. 7 i art. 94 Konstytucji RP. Okoliczność, że uchwałę takiej treści podjęto m.in. z inicjatywy samego Wojewody, nie mogła mieć wpływu na ocenę legalności kontrolowanej uchwały.

Na oryginalne właściwe podpisy
Za zgodność
Barbara Ochab
Starszy Sekretarz Sądowy

